

κλέους τοῦ καλλινίκου πατὴρ φυγὰς ἦν, καὶ ὁ τοῦ Διονύσου πάππος, ὡς ἔξεπέμφθη τὴν Εὐρώπην ἀνευρεῖν, οὐδὲ αὐτὸς ἐπανῆλθε (Eur. fr. 819, 3) ‘Φοίνιξ πεφυκώς, ἐκ δ’ ὁρίζεται γένος’ εἰς τὰς Θήβας παραγενόμενος ‘εὗιον δρσιγύναικα Διόνυσον μαινομέναις ἀνθέοντα τιμαῖς’ (Lyr. C adesp. 131); καὶ περὶ μὲν ὅν Αἰσχύλος ἤνιξατο καὶ ἐύπεδήλωσεν εἰπών (Suppl. 214)

‘ἄγνον τ’ Ἀπόλλω φυγάδ’ ἀπ’ οὐρανοῦ θεόν’
‘εὔστομά μοι κείσθω’ καθ’ Ἡρόδοτον (II 171), ὁ δ’
Ἐμπεδοκλῆς ἐν ἀρχῇ τῆς φιλοσοφίας προαναφωνήσας 10
(fr. 115, 1. 3. 5. 6. 13)

‘ἔστιν ἀνάγκης χρῆμα, θεῶν ψήφισμα παλαιόν,
εὗτέ τις ἀμπλακίησι φόνῳ φίλα γυνῖα μιήνῃ,
δαιμονες οἱ τε μακραίωνος λελάχασι βίοιο,
τρίς μιν μυρίας ὥρας ἀπὸ μακάρων ἀλάλησθαι. 15
τὴν καὶ ἐγὼ νῦν εἶμι φυγὰς θεόθεν καὶ ἀλήτης’ D

οὐχ ἔαυτόν, ἀλλ’ ἀφ’ ἔαυτοῦ πάντας ἀποδείκνυσι μετανάστας ἐνταῦθα καὶ ξένους καὶ φυγάδας ἡμᾶς δητας. ‘οὐ γὰρ αἷμα’ φησίν ‘ἡμῖν οὐδὲ πνεῦμα συγκραδέν, ὃ ἄνθρωποι, ψυχῆς οὐσίαν καὶ ἀρχὴν παρέσχεν, ἀλλ’ ἐκ τούτων 20 τὸ σῶμα συμπέπλασται γηγενὲς καὶ θνητόν’, τῆς δὲ ψυχῆς ἀλλαχόθεν ἡκούσης δεῦρο τὴν γένεσιν ἀποδημίαν ὑποκορίζεται τῷ πραοτάτῳ τῶν ὀνομάτων. τὸ δ’ ἀληθέστατον, φεύγει καὶ πλανᾶται θείοις ἐλαυνομένη δόγμασι